

DE ONTHULLING
VAN GODS GEHEIMEN

Hugo Bouter

De onthulling van Gods geheimen

Over de geheimenissen of verborgenheden in het Nieuwe Testament

De onthulling van Gods geheimen
Over de geheimenissen of verborgenheden in het Nieuwe Testament

Auteur: H. Bouter
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Copyright© OudeSporen online uitgeverij
Tweede editie 2020
Distributie: CBC, Houten

ISBN/EAN 978-94-91797-15-6 (Eboek)
ISBN/EAN 978-94-91797-16-3
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Maar wij spreken Gods wijsheid in verborgenheid, de bedekte [wijsheid], die God vóór alle eeuwen heeft voorbestemd tot onze heerlijkheid (...). Want ons heeft God het geopenbaard door de Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen, zelfs de diepten van God’.

‘Laat men ons zó beschouwen: als dienaren van Christus en rentmeesters van [de] verborgenheden van God’.

1 Korintiërs 2:7, 10; 4:1

Inhoud

Inleiding	9
1. De verborgenheid van Gods wil	13
2. De verborgenheid van God (of: het verborgen zijn van God)	15
3. De verborgenheid van de vleeswording	19
4. De verborgenheid van Christus en de gemeente	23
5. De verborgenheid van de opname	27
6. De verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen	31
7. De verborgenheid van de wetteloosheid	35
8. De verborgenheid van de zeven sterren en de zeven kandelaars.	39
9. De verborgenheid van het grote Babylon.	43
10. De verborgenheid van Israëls herstel	49
Epiloog.	53

De onthulling van Gods geheimen

Inleiding

Niemand kent het innerlijk van God, Zijn diepste gedachten, de geheimen van Zijn hart, dan alleen de Geest van God Zelf. Maar het heeft God behaagd door Zijn Geest de dingen die Zijn hart vervulden bekend te maken door het geïnspireerde Woord, met name door middel van de brieven van de apostel Paulus. God wilde Zijn geheimen onthullen aan Zijn kinderen. Het grote onderwerp van deze verborgen dingen is: Christus en de gemeente.

Daarmee hield God Zich bezig in de eeuwigheid, met Zijn geliefde Zoon en met de hemelse gemeente die met Hem zou worden verenigd als het lichaam van het verheerlijkte Hoofd. Zij is 'de volheid van Hem die alles in allen vervult' (Ef. 1:22-23). De Heilige Geest is neergedaald van de hemel, nadat Christus is verhoogd aan Gods rechterhand, om de gemeente bijeen te vergaderen en met Christus te verbinden. De Geest heeft de apostelen geïnspireerd om de verborgen gedachten van God te onthullen en te openbaren. Wat een voorrecht is het dat wij op die manier bekend zijn gemaakt met de dingen die er in het hart van God Zelf leefden (vgl. 1 Kor. 2:6-16).

Waarom worden deze plannen en gedachten van God verborgenheden of geheimenissen genoemd in het Nieuwe Testament? Het zijn geen mysterieuze zaken, maar geopenbaarde geheimen. Ze dragen wel een 'verborgen' karakter, ten eerste doordat Gods gedachten met betrekking tot Christus en de gemeente als het lichaam van het verheerlijkte Hoofd

in de tijd van het oude verbond nog niet bekend waren gemaakt. Een tweede reden waarom het Nieuwe Testament de nadruk legt op het verborgen karakter ervan, is dat deze dingen alleen *door het geloof* kunnen worden gekend. Er is ook geestelijke groei en inzicht in Gods gedachten voor nodig om ze te kunnen begrijpen. Dit gebeurt door middel van de werking van Woord en Geest. De verborgenheden zijn geestelijk voedsel voor *volwassen* christenen. Verder zijn deze goddelijke geheimen nog niet zichtbaar voor het oog van de wereld. Pas als Christus verschijnt, zal de heerlijkheid en de volmaaktheid ervan worden gezien voor aller oog.

Het woord 'verborgenheid' (Gr. *mustèrion*) komt zo'n twintig keer voor in de brieven van Paulus, verder nog driemaal in de synoptische evangeliën en viermaal in de Openbaring van Johannes. Ons woord 'mysterie' is afgeleid van dit Griekse woord. Sommigen zien een verband met de mysteriegodsdiensden van de antieke wereld, waarbij men door bepaalde ceremoniën werd ingewijd in het dienen van de goden. Deze godsdiensten gebruikten termen en begrippen, die enige overeenkomst vertoonden met de latere christelijke leer.

De Babylonische, Perzische en Griekse mysteriën waren echter satanische nabootsingen van de waarheid, een karikatuur van de goddelijke verborgenheden – niet de diepe gedachten van God, maar 'de diepten van de satan' (vgl. Openb. 2:24).

Het occulte en mystieke heeft altijd een grote aantrekkingskracht uitgeoefend op de mens. Bij de mysteriegodsdiensden kregen de ingewijden door bepaalde ritën deel aan heilbrengend, goddelijk leven. De gedachten en termen van deze godsdiensten raakten later ingeburgerd in de Griekse filosofie en in het gnosticisme, zodat er een verschuiving plaatsvond van geheime handelingen naar mystieke leringen, die de ziel zouden verheffen tot de vereniging met het goddelijke en kosmische leven.

Het christendom bleef helaas niet vrij van de invloeden van het Griekse denken. Zo kwam het woord mysterie in de vroege kerk in zwang als een aanduiding van de sacramenten (doop en avondmaal). Kennelijk ligt hier de oorsprong van de misvatting dat er aan deze uiterlijke middelen een verlossende en levenwekkende werking zou zijn verbonden. De doop wordt op die manier een genademiddel ter afwassing van de erfzonde, en in de eucharistie wordt Christus' offer op een verborgen, cultische wijze herhaald als een heilsmiddel voor de gelovige. De mededeling van het heil in Christus is echter de vrucht van de innerlijke werking in het hart door Gods Woord en door de Heilige Geest.

Mijn behandeling van de reeks van 10 verborgenheden¹ die in het Nieuwe Testament worden onthuld is *thematisch* van aard, dus niet strikt chronologisch in de volgorde van de evangeliën, de brieven en het boek Openbaring. Maar zo krijgen we een globaal overzicht van Gods plannen en gedachten met de gemeente van God, met het volk Israël, en bovenal met Zijn geliefde Zoon, onze Heer Jezus Christus – het grote Middelpunt van al Gods raadsbesluiten.

1 Johannes de Heer komt in zijn boek 'Verborgenheden Gods en hare openbaring' (Zoeklicht-boekhandel, z.j.) ook tot een aantal van 10 verborgenheden, hoewel hij ze niet exact telt. W.E. Vine noemt er 12 in zijn boek 'The twelve mysteries of Scripture' (Pickering & Inglis, z.j.). En T. Ernest Wilson, een bekende zending in Angola, komt zelfs tot 14 verborgenheden in 'God's sacred secrets, mystery doctrines of the New Testament', een uitgave van Loizeaux (1975). Maar hij telt enkele aspecten van de gemeente als aparte verborgenheden. Weer anderen spreken over 7 of 9 verborgenheden (resp. H.A. Ironside en W.H. Hoste).

1. De verborgenheid van Gods wil

'(...) daar Hij ons de verborgenheid van Zijn wil bekend heeft gemaakt'.

Efeziërs 1:9

Christus en de gemeente staan in het centrum van Gods plannen en gedachten. Het is de verborgenheid van Zijn wil om in de volheid van de tijden alles in de hemelen en op de aarde onder één Hoofd samen te brengen in Christus (Ef. 1:9-10). De gemeente, die het lichaam is van het Hoofd, deelt in deze rijke erfenis, die overigens nog moet worden verlost van de macht van de tegenstander en van de slavernij van de vergankelijkheid (Rom. 8:18-25; Ef. 1:11-14). God heeft Christus gesteld tot Erfgenaam van alle dingen.

De eerste mens, Adam, heeft gefaald nadat hij door God als onderkoning was aangesteld over de eerste schepping (Gen. 1:26-28). Gelukkig is er een tweede Mens, de laatste Adam, die zal heersen over de werken van Gods handen. In principe is alles nu al onder Zijn voeten gelegd (Ps. 2:7; 1 Kor. 15:26-27; Ef. 1:22; Hebr. 2:6-9), maar dit is nog niet voor iedereen zichtbaar. Het is een verborgenheid.

De heerschappij van Christus moet nog worden geopenbaard, en dat zal gebeuren tijdens het komende Vrederijk. Wij zien nu nog niet dat alles aan Hem is onderworpen, maar wij zien Hem met het oog van het geloof met heerlijkheid en eer gekroond aan Gods rechterhand. Hij wacht Zelf totdat al Zijn vijanden daadwerkelijk tot een voetbank voor Zijn voeten worden gelegd en ten slotte ook de dood zal worden tenietgedaan.

Detail 'Het aards paradijs met de zondeval van Adam en Eva'. Schilderij van Jan Brueghel de Oude en Peter Paul Rubens (1615)

Maar God heeft ons nu al bekend gemaakt met deze verborgenheid van Zijn wil, omdat wij als leden van de gemeente en mede-erfgenamen met Christus straks zullen delen in Zijn heerschappij over alle dingen. De hemelse gemeente is het lichaam van Christus hier op aarde, ze is één met Hem die het Hoofd van de nieuwe schepping is. Zij zal straks ook met Christus regeren in macht en majesteit. En de zetel van die regering is het Nieuwe Jeruzalem, dat straks uit de hemel zal neerdalen – zoals wij zien gebeuren in het laatste bijbelboek (zie Openb. 21 en 22). De troon van God en van het Lam zal hierin zijn gevestigd (Openb. 22:3). Daarom heeft God aan de mede-erfgenamen van Zijn Zoon reeds getoond wat Zijn bijzondere plannen zijn met Christus en de gemeente.

2. De verborgenheid van God (of: het verborgen zijn van God)

'Er zal geen uitstel meer zijn, maar in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij zal bazuinen, zal ook de verborgenheid van God voleindigd worden, zoals Hij aan Zijn slaven, de profeten, heeft verkondigd'.

Openbaring 10:7

Wij leven nu nog in een tijd die wordt gekenmerkt door een verborgen godsregering, niet in een theocratie zoals die bestond onder koning David en Salomo. God regeert weliswaar, maar dit gebeurt op een indirecte manier. Vergelijk in dit verband het boek Esther, waarin de naam van God niet wordt genoemd maar waarin Hij achter de schermen toch duidelijk werkzaam is ten behoeve van Zijn volk. Gods heerschappij is vaak niet zichtbaar voor het oog van de mensen, en Zijn normen en waarden worden ook niet erkend door de wereld. De satan is nog steeds de overste, de vorst en zelfs de god van het boze wereldsysteem in zijn huidige gedaante (Joh. 14:30; 2 Kor. 4:4).

Hoelang zal God Zich nog verborgen houden? Dit was voor diverse bijbelschrijvers al een groot probleem, zoals we o.a. zien in het boek Job en in Psalm 73. De dichter Asaf verbaasde zich over de voorspoed van de goddelozen, maar hij begreep ook in het licht van Gods heiligdom dat die slechts tijdelijk kon zijn en dat God ten slotte zou ingrijpen en Zijn rijk van gerechtigheid en vrede zou vestigen (Ps. 73:16-20).

De zevende engel.

Onbekende Spaanse artiest (ca. 1180).
Metropolitan Museum of Art, New York.

Dit ingrijpen van God zal plaatsvinden ten tijde van het laatste bazuinoordeel, zoals wordt aangekondigd in Openbaring 10:5-7. Er zal dan geen uitstel meer zijn en God zal Zijn grote majesteit duidelijk tonen. Wij lezen hier de volgende profetie: *‘En de engel die ik op de zee en op de aarde zag staan, hief zijn rechterhand op naar de hemel, en zwoer bij Hem die leeft tot in alle eeuwigheid, die de hemel heeft geschapen en wat daarin is en de aarde en wat daarop is en de zee en wat daarin is, dat er geen uitstel meer zal zijn; maar in de dagen van de stem van*

de zevende engel, wanneer hij zal bazuinen, zal ook de verborgenheid van God voleindigd worden, zoals Hij aan Zijn slaven, de profeten, heeft verkondigd’.

Dat is het moment van de wederkomst van Christus, zoals blijkt uit Openbaring 11:15-18. Hij aanvaardt dan in het openbaar Zijn koningschap, Zijn Messiaanse regering. Christus zal het bestuur over de wereld op Zich nemen als de door God gezalfde Koning. De berg Sion en het volk Israël vormen het centrum van Zijn aardse regering (Ps.

2:6; Ps. 46-48), terwijl het Nieuwe Jeruzalem en de hemelse gemeente het middelpunt zijn van Christus' hemelse heerschappij (Hebr. 12:22; Openb. 21-22:5). De verborgenheid van God is dan *voleindigd*. Er begint een *openbare* godsregering, zoals de profeten onder het oude verbond eenparig hebben voorgezegd.

De onthulling van Gods geheimen

3. De verborgenheid van de vleeswording

‘En ongetwijfeld, groot is de verborgenheid van de godsvrucht: Hij die geopenbaard is in het vlees, gerechtvaardigd in de Geest, gezien door de engelen, gepredikt onder de volken, geloofd in de wereld, opgenomen in heerlijkheid’.

1 Timoteüs 3:16

Tweemaal onthult de apostel Paulus een *grote* verborgenheid in zijn brieven. De eerste heeft betrekking op de vleeswording van het Woord, de menswording van Christus, de tweede gaat over het geheimenis van Christus en de gemeente. Paulus schrijft aan zijn medewerker Timoteüs over de orde en het gedrag in het huis van God, dat is de gemeente van de levende God, de pilaar en grondslag van de waarheid. God wordt gediend in Zijn huis hier op aarde, waarin de waarheid van God en van Christus wordt hooggehouden te midden van een donkere wereld.

Gods kinderen schijnen als hemellichten in deze duistere wereld (Fil. 2:15), maar wat is het geheim van hun dienst aan de levende en waarachtige God? Dat is de Persoon van Christus Zelf, die de

verborgenheid van de godsvrucht (d.i. het vrezen en dienen van God) is: *'Hij die geopenbaard is in [het] vlees, gerechtvaardigd in [de] Geest, gezien door [de] engelen, gepredikt onder [de] volken, geloofd in [de] wereld, opgenomen in heerlijkheid'* (vgl. 1 Tim. 3:15-16).

Deze verborgenheid wordt even hiervoor 'de verborgenheid van het geloof' genoemd, die moet worden vastgehouden in een rein geweten (1 Tim. 3:9). Om echt te kunnen functioneren als leden van het huis van God, als levende stenen, moet Christus in ons hart de plaats hebben die Hem toekomt. Hij is immers de inhoud, de kern van het getuigenis dat uitgaat van de tempel van de levende God. De grootheid van Zijn Persoon en werk moet worden meegedragen in de harten van de gelovigen.

Zo is Hij het geheim van de godsvrucht, van het dienen van God, het geheim van het geloof dat in een rein geweten bewaard moet worden. Alleen waar *Hij* wordt getoond en geopenbaard door en in de gelovigen, wordt zichtbaar Wie God is en waar Hij woont – in Zijn tempel, in Zijn huis. Er zijn volgens de apostel zes aspecten te noemen van dit geheimenis van de godsvrucht:

(1) God is geopenbaard in het vlees. Christus' waarachtige godheid en mensheid worden door het geloof onderkend en bewonderd. Hij is God en Mens in één Persoon, het vleesgeworden Woord (Joh. 1:14-18). Hij heeft Zichzelf vernederd door de gedaante van een Slaaf aan te nemen, en de mensen gelijk te worden (Fil. 2:7). Hij heeft de menselijke natuur aangenomen en deelgenomen aan bloed en vlees (Hebr. 2:14). Daarvan mogen wij gelovig getuigenis afleggen. Alleen op die manier kon Hij onze Redder worden, en de machten van zonde, dood en Satan tenietdoen.

(2) De Heilige Geest erkende en bezegelde Zijn volmaakte mensheid. Onze Heer is niet alleen geopenbaard in het vlees, Hij is ook 'gerechtvaardigd in de Geest', d.i. bewezen rechtvaardig te zijn reeds tijdens Zijn leven hier op aarde en later ook door Zijn glorieuze opstanding uit de doden (vgl. Rom. 1:4). De Heilige Geest verleende

het zegel van Zijn goedkeuring aan de Zoon, en Hij daalde dan ook in de gedaante van een duif op Hem neer (Joh. 1:32-33).

(3) De engelen bewonderden Hem ook. Hij is gezien door de engelen sinds Zijn menswording. Zij zagen in Hem de wonderbare wijsheid van God, en zij dienden Hem – wij lezen hierover diverse malen in de evangeliën (Marc. 1:13; Luc. 22:43; 24:4-8). De engelen zijn nog steeds begerig een blik te werpen in de wonderbare dingen die het heil betreffen (1 Petr. 1:12). Zij worden ook als dienende geesten door God uitgezonden ten behoeve van de gelovigen (Hebr. 1:14).

Plein voor de geboortekerk in Betlehem (Bron Commons
Wikimedia Foto Berthold Werner).

(4) In Christus werd de genade van God geopenbaard voor een verloren wereld. Het heil dat in Hem werd gezonden, beperkte zich niet tot het Joodse volk, hoewel het wel uit de Joden is (Joh. 4:22). Christus is ‘gepredikt onder de volken’, ‘verkondigd onder de heidenen’.

(5) Zo is Hij 'geloofd in de wereld'. Na het gesprek met de Samaritaanse vrouw werd Hij al erkend als 'de Heiland van de wereld' (Joh. 4:42). Dit werk van de prediking wordt nog steeds voortgezet tot de einden van het aardrijk. De evangelieboodschap komt tot Jood en heiden, want het evangelie is Gods kracht tot behoudenis voor eenieder die gelooft (Rom. 1:16-17).

(6) Veertig dagen na Zijn opstanding is Hij ook 'opgenomen in heerlijkheid' (vgl. Hand. 1:9-11). Misschien mogen wij ons het zó voorstellen dat de wolk van Gods heerlijkheid Hem onttrok aan het oog van de discipelen, terwijl Hij in triomf werd binnengevoerd in de hemelse werkelijkheid. Johannes zegt dat God Hem in Zichzelf heeft verheerlijkt. Hij heeft Hem terstond verheerlijkt met de heerlijkheid die Hij bij de Vader had voordat de wereld bestond (Joh. 13:32; 17:2-5).

Zo is Christus nu ook het Voorwerp van ons geloof. Wij weten ons verbonden met een hemelse Heer en Heiland, de verheerlijkte Mens in de hemel, die gezeten is aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge (Hebr. 1:3). Bij de hemelvaart getuigden twee engelen van het feit dat Hij op dezelfde wijze zal terugkomen als Hij is opgenomen naar de hemel, om Zijn Koninkrijk hier op aarde te vestigen en alle vijanden teniet te doen.

4. De verborgenheid van Christus en de gemeente

‘Deze verborgenheid is groot, maar ik doel op Christus en op de gemeente’.

Efeziërs 5:32

De verborgenheid van Christus en de gemeente is eveneens *groot*, zegt de apostel Paulus, zoals te lezen valt in de brief aan de Efeziërs: *‘Zo behoren ook de mannen hun eigen vrouwen lief te hebben als hun eigen lichamen. Wie zijn eigen vrouw liefheeft, heeft zichzelf lief. Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar hij voedt en koestert het, evenals ook Christus de gemeente. Want wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente. ‘Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot één vlees zijn’.* Deze verborgenheid is groot, maar de apostel doelt op Christus en op de gemeente’ (Gen. 2:24; Ef. 5:28-32).

Efeziërs 5 bevat dus een verwijzing naar Genesis 2:24, namelijk de vorming van Eva uit het gebeente en het vlees van Adam. Evenzo is de bruid van Christus uit Hem genomen. De gemeente is de vrucht van Zijn

dood en opstanding, ze dankt haar bestaan aan Hem. Ze bestaat uit alle leden van Zijn lichaam hier op aarde, en Christus is haar hemelse Hoofd. Dit is in twee opzichten waar: (1) Christus is het verheerlijkte Hoofd van de gemeente, die figuurlijk gesproken Zijn lichaam op aarde is (1 Kor. 10:16-17; 12:12-27; Kol. 1:18, 24; 2:19). (2) Als de laatste Adam is Hij ook het verzorgend Hoofd van de bruidsgemeente, en de gemeente is de bruid en de vrouw van het Lam (2 Kor. 11:2-3; Ef. 5:22-32; Openb. 19:6-10).

In de brieven van Paulus wordt deze grote verborgenheid meestal aangeduid als de verborgenheid van Christus (Ef. 3:4; Kol. 4:3), of de verborgenheid van God, d.i. Christus (Kol. 2:2), de verborgenheid die van alle eeuwen verborgen was in God (Ef. 3:9), of ook kortweg als 'de verborgenheid'. We spreken dan met name over de brieven aan de Efeziërs en de Kolossenzen (Ef. 3:3-9; 5:32; Kol. 1:26-27; 2:2-3; 4:3). In Efeziërs 6:19 is nog sprake van 'de verborgenheid van het evangelie', die naar mijn overtuiging geen apart thema vormt. Want in het parallelgedeelte in Kolossenzen is weer sprake van 'de verborgenheid van Christus' (Kol. 4:2-4).

Aan het slot van de Romeinenbrief vinden we nog een heel uitvoerige omschrijving van de verborgenheid, en wel in een lofprijzing van de apostel Paulus. Hij sluit hiermee deze brief af, waarin het evangelie van God zo centraal staat: *'Hem nu die machtig is u te bevestigen naar mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring van de verborgenheid, die in de tijden van de eeuwen verzwegen is geweest, maar die nu is geopenbaard en door profetische Schriften, naar het bevel van de eeuwige God, tot geloofsgehoorzaamheid aan alle volken is bekend gemaakt, de alleen wijze God, door Jezus Christus, Hem zij de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid! Amen'* (Rom. 16:25-27).

De prediking van de verborgenheid van Christus is toevertrouwd aan Paulus, 'een uitverkoren vat', dat ertoe was bestemd Zijn naam te dragen voor volken en koningen en voor de zonen van Israël (Hand. 9:15). Toen hij tot bekering kwam, werd hij door de Heer tot die taak

geroepen vanuit de hemel. Hij kende Christus niet naar het vlees, als Mens op aarde, zoals de overige apostelen. Hij kreeg een ontmoeting met de *verheerlijkte* Heer, die hem ter verantwoording riep op de weg naar Damascus. De vervolger van de gemeente kreeg te horen dat hij zich in zijn vijandschap keerde tegen de Heer Zelf: 'Saul, Saul, waarom vervolg je *Mij?*' (Hand. 9:4-5).

Hier hebben wij eigenlijk al de waarheid van de gemeente in een notendop: Christus is één met de gemeente hier op aarde, die Zijn lichaam is. De afzonderlijke leden bestaan uit ware gelovigen, zowel uit de Joden als uit de volken. De Heilige Geest, die in hen woont heeft hen samen verbonden tot één lichaam, en met Christus verenigd als het hemelse Hoofd van het lichaam.

Dit grote geheimenis is in vroegere tijden verzwegen, maar het is nu geopenbaard en door de profetische Schriften van het Nieuwe Testament tot geloofsgehoorzaamheid onder alle volken bekendgemaakt. Door speciale openbaring had Paulus deze verborgenheid leren kennen, die in andere geslachten niet was meegedeeld aan de mensenkinderen, zoals zij nu in de Geest is geopenbaard aan de heilige apostelen en profeten van onze Heer. Daarom stelde Paulus in het licht wat het rentmeesterschap was van deze verborgenheid, die van alle eeuwen verborgen was in God (Ef. 3:2-12).

Aan de Kolossenzen schrijft de apostel zelfs dat hij door de openbaring van deze verborgenheid aan de heiligen het Woord van God heeft voltooid of voleindigd, d.i. *volledig* gemaakt (Kol. 1:24-27). Door middel van het apostolische onderwijs van Paulus is Gods openbaring nu compleet gemaakt. Dat de geschriften van Johannes, en met name het boek Openbaring, het feitelijke sluitstuk vormen van het Nieuwe Testament, is iets anders. Johannes knoopt in het laatste bijbelboek namelijk weer aan bij de geschriften van het Oude Testament, en hij onthult géén nieuwe verborgenheden in verband met de waarheid van de gemeente.

In Kolossenzen ligt de nadruk op het *Hoofd* van het lichaam. Christus Zelf is hier de inhoud van de verborgenheid: '(...) welke is Christus in u, de hoop van de heerlijkheid' (Kol. 1:27). In Efeziërs daarentegen ligt de nadruk meer op het lichaam, de gemeente zelf als de inhoud van de verborgenheid. Haar bijzondere plaats als één lichaam, één nieuwe mens in Christus, en haar eenheid met Christus als het hemelse Hoofd is hier het onderwerp.

Ook in Romeinen 12 en 1 Korintiërs 12 spreekt Paulus over de gemeente als het ene lichaam van Christus. Alle ware gelovigen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, en de plaatselijke gemeente is hiervan de uitdrukking: 'En u bent [het] lichaam van Christus en ieder afzonderlijk leden' (1 Kor. 12:27). De avondmaalsviering brengt die eenheid symbolisch tot uitdrukking: 'Want wij, de velen, zijn één brood, één lichaam; want wij allen nemen deel aan het ene brood' (1 Kor. 10:17). Het avondmaalsbrood spreekt dus niet alleen van het stoffelijke lichaam van Christus, dat voor ons is overgegeven in de dood, maar herinnert ook aan het mystieke lichaam van Christus dat door de Heilige Geest is gevormd hier op aarde sinds de Pinksterdag.

5. De verborgenheid van de opname

‘Want dit zeggen wij u door het woord van de Heer, dat wij, de levenden die overblijven tot de komst van de Heer, de ontslapenen geenszins zullen vóórgaan. Want de Heer Zelf zal met een bevelend roepen, met de stem van een aartsengel en met de bazuin van God neerdalen van de hemel; en de doden in Christus zullen eerst opstaan; daarna zullen wij, de levenden die overblijven, samen met hen in wolken worden opgenomen de Heer tegemoet in de lucht; en zó zullen wij altijd met de Heer zijn. Vertrouost daarom elkaar met deze woorden’.

1 Thessalonicenzen 4:15-18

We komen nu tot geheimen en verborgenheden die meer in verband met de eindtijd staan. De apostel Paulus spreekt niet alleen over het wezen en het karakter van de gemeente in de huidige tijd, maar ook over haar heerlijke toekomst. Gods Geest heeft hem willen gebruiken om de hele, d.i. de volle raad van God te verkondigen (Hand. 20:27). Deze raad van God omvat ook de hemelse toekomst van de gemeente,

de wederkomst van onze Heer Jezus Christus en onze vereniging met Hem. 'onze bijeenvergadering tot Hem' (2 Thess. 2:1).

De voltooiing van de gemeente zal plaatshebben in twee fasen, die direct op elkaar volgen:

(a) de opwekking van de ontslapen gelovigen;

(b) de verandering van de nog levende gelovigen.

Deze beide groepen gelovigen zullen gelijkvormig worden gemaakt aan de Heer in de hemel, om voor altijd met Hem te zijn en te delen in Zijn heerlijkheid. Dan zal de ware eenheid van de Heer met al de Zijnen, die nu reeds een geestelijke realiteit is, voor iedereen zichtbaar worden bij Zijn komst. Christus zal worden verheerlijkt in Zijn heiligen en Hij zal worden bewonderd in allen die hebben geloofd (2 Thess. 1:10).

Er zijn minstens drie bijbelgedeelten die over het geheimenis van de opname spreken, en wel: 1 Korintiërs 15:51-53; Filippenzen 3:20-21; 1 Thessalonicenzen 4:15-18. Aan het einde van zijn indrukwekkende verhandeling over de opstanding van Christus en van alle doden onthult Paulus tegenover de Korintiërs nog een verborgenheid: *'Zie, ik zeg u een verborgenheid. Wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, in een ondeelbaar [ogenblik], in een oogwenk, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken, en de doden zullen onvergankelijk worden opgewekt en wij zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke onsterfelijkheid aandoen'* (1 Kor. 15:51-53).

Wie bedoelt de apostel hier met het woord 'wij'? Dat legt hij uit in de brief aan de Thessalonicenzen. Wij, dat zijn de gelovigen die nog in leven zijn bij de komst van de Heer. Want wij zullen niet allen ontslapen, d.i. de doodsslaap moeten ondergaan. Met het oog hierop heeft Paulus een speciaal woord van de Heer ontvangen, dat hij doorgeeft aan de gelovigen die bezorgd zijn over het heengaan van hun geliefden: *'Want dit zeggen wij u door het woord van de Heer, dat wij, de levenden die*

overblijven tot de komst van de Heer, de ontslapenen geenszins zullen vóórgaan. Want de Heer Zelf zal met een bevelend roepen, met de stem van een aartsengel en met de bazuin van God neerdalen van de hemel; en de doden in Christus zullen eerst opstaan; daarna zullen wij, de levenden die overblijven, samen met hen in wolken worden opgenomen de Heer tegemoet in de lucht; en zó zullen wij altijd met de Heer zijn. Vertrouwt daarom elkaar met deze woorden' (1 Thess. 4:15-18).

De machtige roepstem van de Heer, die Zelf van de hemel neerdaalt, zal de ontslapenen uit hun graven roepen en tevens degenen die nog in leven zijn veranderen en Hij zal hen allen bekleden met onvergankelijkheid en met onsterfelijkheid. Elders noemt Paulus het opstandingslichaam 'onze woning die uit de hemel is'. Hij verlangde vurig hiermee overkleed te worden (vgl. 2 Kor. 5:1-5).

De opwekking van Lazarus uit de dood vormde al een illustratie van dit machtige roepen van de Heer, dat de dood definitief zal overwinnen (Joh. 11). In de brief aan de Filippenzen zegt de apostel hiervan het volgende: *‘Want ons burgerschap is in de hemelen, waaruit wij ook de Heer Jezus Christus als Heiland verwachten, die het lichaam van onze vernedering zal veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van Zijn heerlijkheid, naar de werking van de macht die Hij heeft om ook alles aan Zich te onderwerpen’* (Fil. 3:20-21).

Een en ander zal uiterst snel gebeuren, in een ondeelbaar ogenblik, letterlijk ‘een atoom’ van de tijd. De gemeente zal worden weggerukt van de aarde en de Heer zal haar zodoende bewaren voor het uur van de verzoeking, dat over het hele aardrijk zal komen (Openb. 3:10).

Het beeld van de bazuin is mede ontleend aan het optrekken van de Romeinse legers: de laatste bazuin gaf namelijk het signaal voor het vertrek. De Heer roept al Zijn strijders bij Zich en Hij geeft hun een laatste commando. Zo voert Hij hen binnen in de rust van de hemel, de intimiteit van het Vaderhuis met de vele woningen (Joh. 14:1-3).

6. De verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen

‘Het koninkrijk der hemelen is gelijk geworden aan een mens die goed zaad in zijn akker zaaide. Terwijl echter de mensen sliepen, kwam zijn vijand en zaaide dolik midden tussen de tarwe en ging weg’.

Matteüs 13:24-25

Als we spreken over verborgenheden in verband met de eindtijd, krijgen we helaas ook te maken met het verval van de belijdende kerk door de eeuwen heen en de grote afval van het geloof in de valse kerk van de laatste dagen, het grote Babylon (zie hoofdstuk 9). Als het lichaam van Christus is de gemeente niet onderworpen aan menselijk falen, hoewel het onze individuele en gezamenlijke verantwoordelijkheid is om praktisch vast te houden aan het Hoofd. Alleen zó kan de waarheid van het ene lichaam praktisch worden beleefd. Het lichaam zelf is niet volmaakt, maar het Hoofd wel. En Zijn werk is volkomen, doordat Hij het lichaam vormt in overeenstemming met Gods raadsbesluiten en de werking van de Heilige Geest.

Bij de waarheid van het lichaam van Christus denken we dus allereerst aan de levenseenheid met Christus, die onverbrekkelijk is, terwijl bij de gedachte van het huis van God meer de menselijke verantwoordelijkheid voorop staat. De gemeente heeft gefaald in haar getuigenis en het huis van God is gelijk geworden aan een groot huis, met vaten tot eer maar ook tot oneer. Er waren namelijk toen al dwaalleraars binnengeslopen, want de apostel noemt enkele namen van mensen die de opstanding loochenden. Zulke 'vaten' waren niet bruikbaar voor de Meester van het huis (2 Tim. 2:16-21). Elders spreekt Paulus over bouwlieden die met hout, hooi en stro – dus vergankelijk en brandbaar materiaal – hadden gebouwd op het vaste fundament dat de apostel zelf had gelegd (1 Kor. 3:9-17).

De Heer heeft deze negatieve ontwikkelingen reeds voorzegt in de zeven (of: acht) gelijkenissen van het Koninkrijk der hemelen (Matt. 13). Het gaat hier niet slechts om gelijkenissen, parabels, maar om *verborgenheden*, die alleen kunnen worden begrepen door ware discipelen van het Koninkrijk (Matt. 13:10-17; 34-35; 51-52). Dit komt doordat de Koning is verworpen door Zijn eigen volk en er een oordeel van verharding over de ongelovige natie is gekomen. Het omslagpunt vinden we in Matteüs 11 en 12. De Heer erkent de band met het natuurlijke Israël niet langer (Matt. 12:46-50). Hij treedt voortaan op als de Zaaier van het Woord in de akker van deze wereld. In de gelijkenissen van Matteüs 13 beschrijft Hij het resultaat van Zijn prediking, die Hij ook nog vanuit de hemel zou voortzetten door middel van Zijn dienstknechten op aarde².

2 Johannes de Heer heeft over de gelijkenissen van Matteüs 13 ooit een mooi boekje geschreven, getiteld 'Het Koninkrijk der hemelen in vogelvlucht' (Zoeklichtboekhandel, 1948). Hierin zet hij o.a. uiteen dat zuurdeeg nooit positief wordt geïdentificeerd in de Schrift (zie boven). Zie ook W.E. Vine's 'Expository Dictionary of New Testament words' onder het trefwoord Kingdom. Het Koninkrijk van God is meestal identiek aan het Koninkrijk der hemelen (waarover alleen Matteüs spreekt), maar de termen zijn niet altijd verwisselbaar. Alleen ware discipelen kennen de verborgenheden van het Koninkrijk van God, dat vaak ook een moreel en geestelijk karakter heeft (Marc. 4:10-12; Luc. 17:20-21; Joh. 3:3; Rom. 14:17).

De eerste vier gelijkenissen tonen dat het Koninkrijk in zijn verborgen gedaante in onze tijd een vermenging zou gaan worden van goed en kwaad. De boze is namelijk ook actief en hij rooft het goede zaad weg (Matt. 13:19). Bovendien treedt hij ook op als een zaaier en hij zaait onkruid (of: dolik) midden tussen de tarwe. Zo ontstaat er een vermenging van ware gelovigen en naambelijders, die zal voortduren tot de oogsttijd, d.i. de tijd van Christus' wederkomst.

In de derde gelijkenis of verborgenheid zien we dat het Koninkrijk in deze mengvorm een grote macht op aarde zou worden, een boom die ruimte biedt aan de vogels van de hemel. Maar de kerk zou geen aardse macht moeten begeren, dat is in strijd met haar vreemdelingschap. Het ruimte bieden aan de vogels van de hemel spreekt van de activiteit van de boze, die het zaad van het Woord wegroeft (Matt. 13:31-32; vgl. 13:4; Openb. 18:2).

De vierde gelijkenis toont dat er ook *innerlijk* bederf zou zijn (Matt. 13:33), en dit gebeurt door toedoen van een vrouw – de valse profetes in Tyatira volgens Openbaring 2:20. Het zuurdeeg is in het Nieuwe Testament steeds een beeld van moreel en leerstellig kwaad (zie 1 Kor. 5:6-8; Gal. 5:9). De drie maten meel spreken van de zuivere geopenbaarde waarheid, die wordt bedorven door valse leer. In de eindtijd leidt dit tot het ontstaan van de valse kerk, de grote hoer, het grote Babylon (zie hoofdstuk 9).

In de volgende drie gelijkenissen zien we meer de *innerlijke* kant van het Koninkrijk, namelijk de zaken die ondanks het verval toch van blijvende waarde zouden zijn voor de Koning, die nu verborgen is in het hemelse heiligdom ('verborgen in God', zegt Kol. 3:3-4). De schat in de akker en de parel van grote waarde spreken resp. van de gelovige rest uit Israël die nog verborgen is, en van de gemeente die

voornamelijk uit de volkerenzee wordt bijeengebracht. Christus heeft de Zijnen gekocht met de dure prijs van Zijn leven en Zijn bloed.

De gelijkenis van het sleepnet toont het resultaat van de prediking van het evangelie van het Koninkrijk door de 'broeders' van de Koning in de tijd van de Grote Verdrukking (Matt. 25:31-46; Openb. 7:9-17). De vissers, de evangelisten, verzamelen de goede vissen in vaten. Dit gebeurt in feite ook in ónze dagen, doordat ware gelovigen door de prediking van het evangelie van Gods genade worden bijeengebracht in plaatselijke gemeenten en naambelijders worden geweerd. Het verzamelen in vaten staat in deze gelijkenis in tegenstelling tot het werk van de engelen, die zich in de voleinding van de eeuw alleen maar met het wegdoen van de bozen zullen bezighouden (Matt. 13:49-50).

De korte gelijkenis van de heer des huizes, die een discipel van het Koninkrijk der hemelen is geworden, sluit dit hoofdstuk af. Dit is een toevoeging aan de reeks van zeven verborgenheden in verband met het Koninkrijk, en het is een aansporing van de Heer om uit onze geestelijke rijkdommen telkens weer nieuwe en oude dingen tevoorschijn te brengen (Matt. 13:51-52).

7. De verborgenheid van de wetteloosheid

‘Want de verborgenheid van de wetteloosheid werkt al. Alleen hij die nu tegenhoudt, blijft totdat hij weggenomen wordt. En dan zal de wetteloze geopenbaard worden, die de Heer Jezus zal verteren door de adem van Zijn mond en tenietdoen door de verschijning van Zijn komst’.

2 Thessalonicenzen 2:7-8

De apostel Paulus beschrijft de ontwikkeling van het verval vooral in de brieven aan zijn medewerker Timoteüs. Hij spreekt over afval van het geloof in latere tijden (1 Tim. 4:1-5), en over de zware tijden die er zullen zijn in de laatste dagen (2 Tim. 3:1-9). Deze negatieve ontwikkeling wordt gekenmerkt door de verborgen werking van de wetteloosheid, d.i. het niet erkennen van Gods normen en waarden, het gezag van Zijn woorden en wetten (vgl. 1 Joh. 3:4 in de Herziene Voorhoevevert.).

Er is dus vanaf de apostolische eeuw een ontwikkeling van het kwaad, die een tijdlang zal worden weerhouden, maar die ten slotte een

algemene afval (apostasie) tot gevolg zal hebben (zie onder). Er zal in de eindtijd ook een bijzondere vertegenwoordiger van deze afval zijn, die door de apostel Johannes de antichrist wordt genoemd. Deze heeft weliswaar vele voorlopers, want er zijn vele antichristen die de Vader en de Zoon loochenen, maar de valse leraars worden in de eindtijd gevolgd door de antichrist in eigen persoon (1 Joh. 2:18, 22). Hiervan zegt de Heer Zelf dat hij degene is die komt 'in zijn eigen naam' (Joh. 5:43). Hij staat tegenover de Gezondene van de Vader, maar probeert ook de plaats van Gods Gezalfde in te nemen. Het voorvoegsel 'anti' kan deze beide betekenissen hebben.

Aan de Thessalonicenzen laat de apostel weten dat het geheimenis van de wetteloosheid reeds werkzaam was, maar dat het zich nog niet volledig kon openbaren (2 Thess. 2:3-10). Er waren namelijk ook weerhoudende krachten aanwezig, die de volle manifestatie van het kwaad tegen hielden. Hierbij kunnen we denken aan de tegenwoordigheid van de Heilige Geest in de gemeente hier op aarde, maar ook aan menselijke overheden die het kwaad beteugelen.

Paulus ontkennt dan ook dat de grote, algemene afval van het geloof al was gekomen, of dat de grote exponent ervan – de mens van de zonde of van de wetteloosheid – al zou zijn geopenbaard. Er is sprake van 'wat hem tegenhoudt', maar ook van 'hij (of: Hij) die nu tegenhoudt' (2 Thess. 2:6-7). De definitieve afval en de openbaring van de wetteloze zal spoedig worden gevolgd door de verschijning van Christus' komst in heerlijkheid.³

Als de Heilige Geest en de gemeente zijn weggenomen van de aarde, zal er alleen een schijnkerk overblijven – een geheel van belijders die geen nieuw leven uit God hebben. Dan zal de satan, die in de laatste jaarweek op de aarde zal worden neergeworpen, een geweldige activiteit ontplooiën. Want hij weet dat hij nog maar weinig tijd heeft.

3 Voor een gedetailleerde behandeling van 2 Thessalonicenzen verwijs ik graag naar de commentaar van G.H. Kramer op deze brief, met name de pagina's 51 t/m 94 ('De verschijning van Zijn komst', Uitg. Medema, Vaassen 1992).

We vinden in Openbaring 12 en 13 dan ook drie geweldige werktuigen van het kwaad, die tegenover de goddelijke Drie-eenheid staan. De antichrist, het tweede beest van Openbaring 13, wordt later in dit boek 'de valse profeet' genoemd. Er zal een valse religie worden ingevoerd rondom deze werktuigen van het kwaad, zoals 2 Thessalonicenzen 2 ook bevestigt. Zelfs de tempel van God zal worden ontheiligd door de ergste vorm van afgoderij.

De onthulling van Gods geheimen

8. De verborgenheid van de zeven sterren en de zeven kandelaars

‘De verborgenheid van de zeven sterren die u hebt gezien op Mijn rechterhand, en de zeven gouden kandelaars: de zeven sterren zijn de engelen van de zeven gemeenten, en de zeven kandelaars zijn de zeven gemeenten’.

Openbaring 1:20

De ontwikkeling van het verval te midden van de belijdende christenheid wordt door de Heer Zelf op profetische wijze beschreven in Openbaring 2 en 3, vanaf het verlaten van de eerste liefde tot op het moment dat Hij de ontrouwe kerk niet langer erkent en uit Zijn mond zal spuwen (Openb. 2:4-5; 3:16). Gelukkig zijn er ook telkens opwekkingsbewegingen geweest, al sinds de donkere middeleeuwen, en daarvan vinden we ook sporen in de zeven brieven.

De Heer Jezus verscheen in een bijzondere gedaante aan de apostel Johannes op het eiland Patmos, op een wijze zoals hij Hem niet eerder

had gezien (Openb. 1:9-18). De verheerlijkte Heer had de kleding van een Rechter, een goddelijke Priester, die bekleed was met macht en majesteit en die alles en iedereen kon doorgronden en beoordelen. Het was de Mensenzoon van Daniël 7, maar Hij had ook de kenmerken van de Oude van dagen. Johannes moest het visioen opschrijven dat hij te zien kreeg, alsook 'wat is' en 'wat hierna zal gebeuren' (Openb. 1:19). Hetgeen is beslaat het geheel van de zeven brieven, de hele periode van de kerkgeschiedenis. Daarna vinden we wat hierna moet gebeuren, d.i. de oordeelstijd en de Grote Verdrukking (vgl. Openb. 4:1).

Christus nam kennis van de conditie van de zeven gemeenten in Klein-Azië, maar dat niet alleen. Hij was in het verborgen heel nauw betrokken bij al deze gemeenten, die hier als lichtdragers, als gouden kandelaars worden voorgesteld. We lezen immers: *'De verborgenheid van de zeven sterren die u hebt gezien op Mijn rechterhand, en de zeven gouden kandelaars: de zeven sterren zijn [de] engelen van de zeven gemeenten, en de zeven kandelaars zijn [de] zeven gemeenten'* (Openb. 1:20).

De engelen of boodschappers ontvingen hun boodschappen, de brieven die zij doorgaven aan de zeven gemeenten, direct van de Heer Zelf. En zij waren ook in Zijn machtige hand als sterren, dus als lichtdragers die schijnen in de duisternis van de wereld en hemels licht op de dingen werpen. De engelen zijn de vertegenwoordigers van de zeven gemeenten, het verantwoordelijke element hierin, en zij zijn telkens het aanspreekpunt voor de Heer. Hij houdt hen vast en Hij bestuurt al hun gangen. De Schrift leert ons een meervoudig oudstenschap in de gemeente, geen enkelvoudig bisschopsambt. Maar het gaat hier meer om profetie van Godswege, dus om de bijzondere dienst van profeten en gezanten van de Heer.

Misschien is het tekenend voor de achteruitgang in de geschiedenis van de zeven gemeenten, dat in Openbaring 3:1 niet meer staat dat Hij de zeven sterren in Zijn rechterhand heeft. Ziet Hij Zich genoodzaakt om Zijn ondersteunende kracht en goedkeuring terug te trekken? Reeds in de boodschap voor Efeze wordt aangegeven dat de kandelaar van zijn

Middeleeuwse glas in lood voorstelling van de zeven gemeenten in Asia in het oostelijke raam van de York Minster. Ontwerp van John Thornton. De apostel Johannes (links onder) krijgt de opdracht zijn visioen op te schrijven in een boek en dit te zenden aan de zeven gemeenten. Het ontwerp is uniek, omdat het alle zeven gemeenten met elkaar combineert. De zeven vertegenwoordigers van de gemeenten staan in één enkel gebouw dat lijkt op een heiligdom. Foto door Andrew Rabbott.

plaats zou worden weggenomen, als er geen bekering zou plaatsvinden (Openb. 2:5).

Er is een zekere parallel tussen de zeven brieven aan de zeven gemeenten, en de zeven gelijkenissen in Matteüs 13. Het is merkwaardig dat het innerlijke bederf door toedoen van een vrouw, een valse profetes plaatsvindt. In plaats van een rein deeg voor God te zijn, wordt het geheel doorzuurd (de vierde gelijkenis). In plaats van zich aan Christus toe te wijden, verbindt Tyatira (de vierde gemeente) zich met de wereld en wordt ze gekenmerkt door hoererij en afgoderij. Het volle resultaat hiervan zien we in de volgende verborgenheid, die van het overspelige en afgodische Babylon.

9. De verborgenheid van het grote Babylon

‘En één van de zeven engelen die de zeven schalen hadden, kwam en sprak met mij en zei: Kom, ik zal u tonen het oordeel over de grote hoer die op vele wateren zit, met wie de koningen van de aarde gehoereerd hebben, en zij die de aarde bewonen zijn dronken geworden van de wijn van haar hoererij. En hij voerde mij weg in de Geest naar een woestijn. En ik zag een vrouw zitten op een scharlakenrood beest dat vol namen van laster was en zeven koppen en tien horens had. En de vrouw was bekleed met purper en scharlaken en versierd met goud en edelgesteente en parels, en had een gouden drinkbeker in haar hand, vol gruwelen en de onreinheden van haar hoererij. En op haar voorhoofd was een naam geschreven: Verborgenschap, het grote Babylon, de moeder van de hoeren en van de gruwelen van de aarde’.

Openbaring 17:1-5

In de beschrijving van het grote Babylon in Openbaring 17 en 18 zien we een fatale vermenging van de christenheid met de koninkrijken van deze wereld, zoals die zich zal voordoen na de opname van de

gemeente. Openbaring 17 tekent het religieuze en politieke karakter van de ontrouwe kerk in de eindtijd. Zij wordt de grote hoer genoemd, omdat zij afvallig is en de wereld liefheeft. Zij vervolgt de ware gelovigen, die er in de eindtijd nog zullen zijn in Israël en onder de volken. Zij is zelfs dronken van hun bloed (Openb. 17:6).

Openbaring 18 schildert hoofdzakelijk haar economische macht en haar dramatische ondergang. Hier wordt vooral het beeld van een stad gebruikt, een centrum van macht en mensenmassa's: de grote stad, Babylon, de sterke stad, die in één uur wordt verwoest. We horen diverse weeklachten over de plotselinge val van het grote Babylon, resp. van de koningen van de aarde, de kooplieden – de groten der aarde – die door haar rijk waren geworden, en de zeelieden die de rook van haar brand zien (Openb. 18:9, 11, 15, 17). Maar de hemel juicht en heft een loflied aan vanwege Gods rechtvaardige oordeel over deze anti-goddelijke en afgodische macht (Openb. 18:20; 19:1-5).

In schril contrast hiermee vinden we in de volgende hoofdstukken de beschrijving van de ware kerk, de bruid van het Lam, die eveneens als een stad wordt voorgesteld: de stad van God, het Nieuwe Jeruzalem,

De vrouw op het scharlakenrode beest

de regeringszetel van God en van het Lam (Openb. 19:6-22:5). Wanneer de grote hoer is geoordeeld, verbindt Christus Zich openlijk met de ware bruidsgemeente en verschijnt Hij ook met haar in heerlijkheid. Het is telkens één van de zeven engelen die de zeven schaalordelen uitvoerden, die uitleg geeft aan Johannes over de twee bruiden en de twee steden (Openb. 17:1; 21:9).

De beschrijving van de grote hoer in Openbaring 17:1-6 spreekt haast voor zichzelf: ‘En één van de zeven engelen die de zeven schalen hadden, kwam en sprak met mij en zei: Kom, ik zal u tonen het oordeel over de grote hoer die op vele wateren zit, met wie de koningen van de aarde gehoereerd hebben, en zij die de aarde bewonen zijn dronken geworden van de wijn van haar hoererij. En hij voerde mij weg in de geest naar een woestijn. En ik zag een vrouw zitten op een scharlakenrood beest dat vol namen van laster was en zeven koppen en tien horens had. En de vrouw was bekleed met purper en scharlaken en versierd met goud en edelgesteente en parels, en had een gouden drinkbeker in haar hand, vol gruwelen en de onreinheden van haar hoererij. En op haar voorhoofd was een naam geschreven: Verborgeneid, het grote Babylon, de moeder van de hoeren en van de gruwelen van de aarde. En ik zag de vrouw dronken van het bloed van de heiligen en van het bloed van de getuigen van Jezus. En toen ik haar zag, verwonderde ik mij met grote verwondering’.

Het laatste bijbelboek grijpt regelmatig terug op het eerste boek van de Bijbel, het boek Genesis. Zo is er in beide boeken sprake van het paradijs met de boom en het water van het leven. Maar in het boek Openbaring vinden we de climax van de oorspronkelijke zegen, want het is het paradijs *van God* dat hier wordt beschreven. Voordat het zover is, zien we ook het hoogtepunt van het menselijk falen. Babel, de bakermat van de afgoderij, sterrenwichelarij en het occultisme keert weer terug, en wel in de gedaante van het grote Babylon. Het is het zinnebeeld van de anti-goddelijke religieuze macht van de eindtijd.

Babel betekent in het Hebreeuws ‘verwarring’ (zie Gen. 10 en 11). De Griekse vorm van het woord is Babylon, dat in het akkadisch ‘godspoort’ betekent. Daaruit blijkt al de verbinding met het occultisme, die in Openbaring 18:2 nader wordt omschreven. Het grote Babylon is de moeder van de hoeren en van de gruwelen (= afgoden) van de aarde.⁴

Johannes verbaast zich enorm over het voorkomen van de vrouw. De engel merkt dit op en geeft een nadere toelichting van de verborgenheid van de vrouw en van het beest, dat haar draagt. De vrouw zit op vele wateren, ze heeft invloed op vele volkeren. Maar ze zit ook op een scharlakenrood beest dat vol namen van laster was en zeven koppen en tien horens had (Openb. 17:1-3). Dit is het beest dat opstijgt uit de volkerenzee, maar dat in feite een satanische oorsprong heeft; het stijgt op uit de afgrond en gaat ten verderve (Openb. 13:1; 17:8). Het gaat hier om het herstelde Romeinse rijk, dat in de laatste fase van zijn bestaan door Satan zelf wordt geïnspireerd en samen met tien andere koningen en met de valse profeet oorlog zal voeren tegen het Lam, tegen de wederkomende Heer met Zijn heiligen (Openb. 17:14; 19:11-21).

Voordat het zover is, zullen deze machten van de eindtijd zich keren tegen de hoer en een einde maken aan haar bestaan (Openb. 17:15-18). Dit is een oordeel dat in Gods rechtvaardige regering plaatsvindt, en onder Zijn toelating. Het wordt overigens enkele hoofdstukken eerder al aangekondigd: *‘En een andere, een tweede engel volgde en zei: Gevallen, gevallen is het grote Babylon, dat van de wijn van de grimmigheid van haar hoererij alle naties heeft laten drinken’* (Openb. 14:8). De door Satan aangevoerde leiders zullen een radicaal einde maken aan dit religieuze en afgodische systeem, dat zichzelf schuldig heeft gemaakt aan het bloed van de heiligen en het bloed van de getuigen van Jezus. Vervolgens vinden we in Openbaring 18 een

4 Voor verdere studie verwijs ik graag naar de beschouwing van Peter van Beugen getiteld ‘Babylon, Verborgenheid’. Deze is als vrije download te verkrijgen is via de volgende link: http://www.focusopdebijbel.org/downloads/focus_1910_free.pdf

weeklacht en een treurlied over de plotselinge val van Babylon. Maar de hemel prijst ook Gods waarachtige en rechtvaardige oordelen, want de hemelse heiligen en apostelen en profeten hadden een rechtszaak tegen dit afgodische en bloeddorstige systeem (Openb. 18:20, 24; 19:1-5).

De onthulling van Gods geheimen

10. De verborgenheid van Israëls herstel

Romeinen 11

Het falen van de belijdende kerk en het oordeel over de naamchristenheid - het grote Babylon - opent in Gods regering de mogelijkheid van het herstel van het volk Israël als Zijn getuige op aarde. Deze verborgenheid is ook aan de apostel Paulus toevertrouwd, zoals we lezen in Romeinen 11: *'Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend is, opdat u niet wijs bent in eigen oog, dat er voor een deel over Israël verharding is gekomen, totdat de volheid van de volken is ingegaan; en zó zal heel Israël behouden worden, zoals geschreven staat: Uit Sion zal de Redder komen; Hij zal de goddeloosheden van Jakob afwenden. En dit is voor hen het verbond mijnerzijds, wanneer Ik hun zonden zal wegnemen'* (Rom. 11:25-27).

Er is in de huidige tijd trouwens al een overblijfsel van Israël dat de Messias kent en Hem toebehoort, overeenkomstig de verkiezing van Gods genade (Rom. 11:5). Maar dit maakt nu deel uit van de gemeente van God, die zowel uit bekeerde Joden als heidenen bestaat en die pas bij de opname compleet zal zijn (zie hoofdstuk 5).

De edele olijfboom, waarover de apostel eerder heeft gesproken (Rom. 11:16-24), is niet het natuurlijke Israël, maar het getuigenis van Gods Geest hier op aarde. Het is door Gods genade dat wij mededeelgenoten zijn geworden van de wortel en de vettigheid van de boom. De belofte van goddelijke zegen voor de aartsvader Abraham is de wortel van de boom. In Christus is die zegen nu ook tot de volken gekomen, mits wij evenals Abraham zijn gerechtvaardigd op grond van het geloof (Rom. 4:1-25). Zij die op grond van geloof zijn, worden met de gelovige Abraham gezegend. Als wij het eigendom van Christus zijn, dan zijn wij Abrahams nageslacht en volgens belofte erfgenamen (Gal. 3:1-29).

De velden bij Betlehem.

Israël is als natie tijdelijk verblind en verhard, het is Lo-Ammi geworden, dat is 'Niet-Mijn-volk' (vgl. Hos. 1 en 2, en de citaten in Rom. 9 en 1 Petr. 2). God heeft de natuurlijke takken van de boom afgebroken en de gelovigen uit de volken geënt, zodat zij nu de plaats van de oorspronkelijke takken innemen. Israël is opzijgezet op grond van zijn

ongeloof, de verwerping van de Messias en het weerstaan van de Heilige Geest toen Deze bij monde van Stefanus met een laatste oproep van bekering tot hen kwam (Hand. 7:51-53).

De belijdende gemeente heeft echter evenzeer gefaald in haar getuigenis, zoals we al zagen. Ze is hoogmoedig geworden en heeft zich beroemd tegen de natuurlijke takken. Ze is niet gebleven in de goedertierenheid van God en zal daarom als uiterlijk getuigenis worden afgehouden en haar plaats van zegen verliezen.

We hebben al gezien dat dit oordeel in diverse brieven van het Nieuwe Testament wordt aangekondigd. Openbaring 2 en 3 bevatten het vonnis van de rechtvaardige Rechter, en de uitvoering ervan wordt uitvoerig beschreven in Openbaring 17 en 18. Het grote Babylon gaat zijn ondergang tegemoet. De ware gemeente wordt echter opgenomen in heerlijkheid. Zij blijft ook bewaard voor het uur van de verzoeking (Openb. 3:10). Het getal van de verlostten uit de volken in deze bedeling is dan compleet en zo kan 'de volheid van de volken' de beloofde zegen binnengaan (Rom. 11:25).

De tijdelijke verharding die over Israël is gekomen, zal dan worden opgeheven en God zal de draad met Zijn oude volk weer opnemen. Heel Israël zal uiteindelijk behouden worden, zegt de apostel⁵. Dit zal gebeuren door de verschijning van de Messias in heerlijkheid. Er zal een nieuw verbond met hen worden gesloten, dat gekenmerkt wordt door onvoorwaardelijke zegen. Zo zullen hun zonden voorgoed worden weggenomen. En de profetieën over de Messias, die in Sion zal regeren, zullen ook in vervulling gaan. Het beloofde Vrederijk zal eindelijk aanbreken.

5 In dit verband verwijs ik graag naar de studie van Jan van Buren, getiteld '[De geestelijke strijd door de eeuwen heen](#)' (OudeSporen 2014). Naast de Bijbelse geschiedenis van Gods volk vinden we hierin een verhandeling over de toekomst van Israël en de verhouding tussen christenen en het volk Israël in de eindtijd (Appendix 1 en 2).

Epiloog

In deze reeks van tien verborgenheden hebben we dus een overzicht van Gods plannen, allereerst met betrekking tot Christus Zelf en de gemeente die Hem toebehoort en zo nauw met Hem verbonden is. Christus en de gemeente vormen hét grote onderwerp van Gods raadsbesluiten. We zien echter ook dat de belijdende gemeente niet heeft beantwoord aan haar verantwoordelijkheid als Gods getuigenis op aarde. Gelukkig wordt de ware gemeente opgenomen in heerlijkheid. De schijnkerk wordt geoordeeld, en daarna verschijnt Christus met de hemelse bruidsgemeente. Hij voert Gods gerichten uit over Zijn vijanden en verlost ook Zijn aardse volk Israël.

Het nieuwe Jeruzalem dat neerdaalt uit de hemel.

Christus en de gemeente zullen het middelpunt van de hemelse heerlijkheid vormen. In verbinding met de aarde zal die heerlijkheid zich manifesteren in het Nieuwe Jeruzalem, dat de aarde zal verlichten met de lichtglans van God en van het Lam.

Het Nieuwe Jeruzalem daalt neer vanuit de hemel, maar er wordt niet gezegd dat het ook op de aarde komt. Dat zou alleen al gezien de afmetingen niet mogelijk zijn, want de stad heeft een lengte, breedte en hoogte van ruim 2200 km. Het zal als de satellietstad van het aardse Jeruzalem boven de aarde blijven zweven, en er zal een soort Jakobs ladder zijn die hemel en aarde met elkaar verbindt en waarlangs de engelen en ook de hemelse heiligen opstijgen en neerdalen.

Zo is alles in evenwicht. Christus en de gemeente regeren vanuit de hemel, dat is het hemelse deel van het Vrederijk. Als de Messias van Israël verbindt Christus Zich ook met Zijn aardse volk en regeert Hij als de Koning-Priester vanuit de herbouwde tempelstad, die zal worden gevestigd op een zeer hoge berg (Ezech. 40:2). Dat is het aardse deel van het godsrijk. Via Israël worden ook de volken gezegend en zij zullen allemaal wandelen door het licht van de hemelse godsstad (Openb. 21:24). Dan is de verborgenheid van Gods wil vervuld en Christus is Hoofd over alle dingen (Ef. 1:9-10; 22-23).

Distributie:

CBC 't Gulden Boek te Houten

Website: www.cbcboek.nl

E-mail: info@cbcboek.nl

